

Arrest

nr. 280 594 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VERAART
Markt 7
2460 KASTERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KALIN, loco advocaat H. VERAART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 4 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoeker. Bij arrest met nummer 238 976 van 27 juli 2020 werd verzoeker naar aanleiding van het ingediende beroep niet erkend als vluchteling en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 5 november 2020 dient verzoeker huidig volgend verzoek om internationale bescherming in en hij blijft in dit kader bij de asielmotieven die hij in zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaarde dat zijn verzoek werd afgewezen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn afkomst uit de provincie Mosul en zijn nationaliteit als Iraakees en hij verklaarde dat hij dat wou rechtzetten en aantonen aan de hand van een kopie van zijn paspoort dat hij aan het Commissariaat-generaal zou overmaken, wat hij op heden echter nog niet heeft gedaan, zo wordt gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker diende ook geen andere documenten in ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van

oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota nieuwe stukken bij te brengen die hij in de inventaris benoemt als "2. Identiteitsdocumenten" en "4. Beëdigde vertaling identiteitsdocumenten" waarbij hij aangeeft dat deze documenten werden gehomologeerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Irak en hij alle moeite heeft gedaan om middels tussenkomst van familie deze identiteitsdocumenten te verkrijgen om de waarachtigheid van zijn relaas te ondersteunen.

Vooreerst wijst de Raad op de pertinente bemerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waarin hij met een verwijzing naar de documenten in het administratief dossier duidt dat in Irak officiële documenten vrij frequent worden nagemaakt waardoor er weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft in de aanvullende nota, uit de vertaling van de documenten louter blijkt dat hij afkomstig is uit Irak en geboren werd in de regio Sinjar.

De Raad acht het bovendien opmerkelijk dat verzoeker thans, bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, anno 2021 voor de eerste maal documenten voorlegt daterende uit 2013. Verzoeker biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Dat verzoeker alle moeite heeft gedaan om middels tussenkomst van familie deze identiteitsdocumenten te verkrijgen, zoals hij louter voorhoudt, neemt hoe dan ook niet weg dat de verstreken tijdspanne opmerkelijk is en geenszins getuigt van een snel handelen van verzoeker.

De door verzoeker bijgebrachte stukken of de erin vermelde elementen zijn dan ook niet van aard een ander licht te werpen op volgende motieven van de bestreden beslissing:

"In voorliggend geval moet vooreerst worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de verklaringen over uw beweerde herkomst uit Sinjar ongeloofwaardig zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Irak kan er geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of aan het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Door bewust de ware toedracht te verzwijgen over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, maakte u het bijgevolg ook niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg rusten er u geen verdere beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden." (eigen onderlijning).

Verzoeker slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar Europa jarenlang onafgebroken heeft verbleven op de door hem beweerde plaats. Verzoeker biedt (nog steeds) geen zicht op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België in of buiten Irak heeft verbleven. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat

verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij steeds heeft aangedrongen op het neerleggen van identiteitsdocumenten en dat het van haar kant, nu zij dit effectief heeft gedaan, onredelijk is om hieraan weinig bewijswaarde te hechten, gelet op de aard van deze documenten zelf die authentiek en doorslaggevend zijn. Gevraagd waarom de documenten in kwestie niet eerder werden overgemaakt, licht de verzoekende partij toe dat zij deze had overgemaakt aan haar vorige advocaat, die evenwel heeft nagelaten deze over te maken aan de verwerende partij, reden waarom zij inmiddels wordt bijgestaan door een andere advocaat. Gevraagd waar de originele documenten zich thans bevinden, blijft de verzoekende partij het antwoord schuldig.”

In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij aanvoert dat de verwerende partij steeds heeft aangedrongen op het neerleggen van identiteitsdocumenten en dat het van haar kant, nu zij dit effectief heeft gedaan, onredelijk is om hieraan weinig bewijswaarde te hechten gelet op de aard van deze documenten zelf die authentiek en doorslaggevend zijn, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota nieuwe stukken bij te brengen die hij in de inventaris benoemt als “2. Identiteitsdocumenten” en “4. Beëdigde vertaling identiteitsdocumenten” waarbij hij aangeeft dat deze documenten werden gehomologeerd door het Ministerie van Binnenlandse

Zaken van Irak en hij alle moeite heeft gedaan om middels tussenkomst van familie deze identiteitsdocumenten te verkrijgen om de waarachtigheid van zijn relaas te ondersteunen.

Vooreerst wijst de Raad op de pertinente bemerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waarin hij met een verwijzing naar de documenten in het administratief dossier duidt dat in Irak officiële documenten vrij frequent worden nagemaakt waardoor er weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft in de aanvullende nota, uit de vertaling van de documenten louter blijkt dat hij afkomstig is uit Irak en geboren werd in de regio Sinjar.”

Door ter terechtzitting in wezen louter haar ongenoegen te uiten waar zij stelt dat de verwerende partij steeds heeft aangedrongen op het neerleggen van identiteitsdocumenten, in casu een nationaliteitsbewijs (attest van Iraakse nationaliteit) en identiteitskaart, en dat het van haar kant, nu zij dit effectief heeft gedaan, onredelijk is om hieraan weinig bewijswaarde te hechten, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing die in voormelde beschikking worden aangehaald.

Hierin wordt met een verwijzing naar de landeninformatie in het administratief dossier immers geduid dat in Irak officiële documenten vrij frequent worden nagemaakt waardoor er weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. De verzoekende partij werpt hier met haar algemene verzuchtingen geen ander licht op. Tevens gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de pertinente vaststelling dat hoe dan ook *“uit de vertaling van de documenten louter blijkt dat hij afkomstig is uit Irak en geboren werd in de regio Sinjar”* zoals zij overigens zelf aangeeft in haar aanvullende nota en waaraan zij met haar betoog ter terechtzitting geen afbreuk doet. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog de aandacht vestigt op de aard van de neergelegde documenten en hierbij stelt dat deze authentiek en doorslaggevend zijn, gaat zij eraan voorbij dat zij slechts (kleuren)afdrukken bijbrengt die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Bovendien dienen deze stukken hoe dan ook te worden gezien in het licht van voormelde informatie omtrent de relatieve en erg geringe bewijswaarde van Iraakse officiële documenten. Daarenboven blijft de verzoekende partij het antwoord schuldig op de vraag waar zich thans de originele documenten bevinden, wat voormelde motieven omtrent de frequente namaak van officiële documenten in Irak enkel aansterkt. De verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen met haar betoog waarin zij de documenten louter en alleen benoemt als authentiek en doorslaggevend, zonder een concreet dienstig verweer te voeren tegen voormelde pertinente vaststellingen gestoeld op informatie opgenomen in het administratief dossier. Gelet op voorgaande bevindingen mag redelijkerwijze worden aangenomen dat de voorgelegde stukken, in casu benoemd als *“identiteitsdocumenten”*, slechts zeer geringe tot geen bewijswaarde hebben en blijft eveneens de vaststelling dat hieruit hoe dan ook slechts beperkte informatie blijkt staande.

De Raad herneemt in dit verband ook volgende gronden van voormelde beschikking:

“De Raad acht het bovendien opmerkelijk dat verzoeker thans, bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, anno 2021 voor de eerste maal documenten voorlegt daterende uit 2013. Verzoeker biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Dat verzoeker alle moeite heeft gedaan om middels tussenkomst van familie deze identiteitsdocumenten te verkrijgen, zoals hij louter voorhoudt, neemt hoe dan ook niet weg dat de verstreken tijdspanne opmerkelijk is en geenszins getuigt van een snel handelen van verzoeker.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvullende nota louter voorhoudt alle moeite te hebben gedaan om middels tussenkomst van haar familie deze identiteitsdocumenten te verkrijgen. Ter terechtzitting geeft zij aan dat zij deze had overgemaakt aan haar vorige advocaat. De verzoekende partij stelt nog dat deze advocaat evenwel heeft nagelaten deze over te maken aan de verwerende partij, reden waarom zij inmiddels wordt bijgestaan door een andere advocaat, zo geeft ze aan. Nog daargelaten de vaststelling dat zij haar betoog niet verder specificeert of aantoonst, slaagt de verzoekende partij er met deze uitleg hoe dan ook niet in een afdoende verklaring te bieden voor de verstreken tijdspanne. Hierbij kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij na de procedure betreffende haar eerste verzoek om internationale bescherming documenten heeft overgemaakt aan haar (voormalig) raadsman (administratief dossier, *“verklaring volgend verzoek”*, 16 december 2020, vraag 16). Dit zou betekenen dat zij hem deze documenten slechts enkele maanden vroeger zou hebben bezorgd, daar waar deze dateren van 2013. In de mate dat de verzoekende partij hiermee en/of met haar betoog ter terechtzitting poogt aan te tonen dat zij de documenten eerder overmaakte, werpt dit dan ook geen ander licht op het vastgestelde. De verstreken tijdsduur blijft immers aanzienlijk en onverklaard. Bijkomend dient ook in dit kader te worden opgemerkt

dat de verzoekende partij niet kan antwoorden op de vraag waar zich thans de originele documenten bevinden, hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet ten goede komt.

De Raad herinnert er daarenboven aan dat in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt: *“Tenslotte merkt het CGVS op dat u geen enkel document kan voorleggen die uw identiteit of herkomst kan aantonen. U verklaart alles te hebben achtergelaten in uw huis in Dahula op het moment van de vlucht (CGVS I, p. 2, 8). Op de DVZ had u echter verklaard dat u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs had verloren in Syrië en dat u door de drukte onderweg niet meer wist hoe u deze precies verloor (Verklaring DVZ, 18.09.2018, punt 29). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat u het zo niet hebt gezegd (CGVS I, p. 19). Het spreekt voor zich dat het louter ontkennen van een eerdere verklaringen geen verschoning biedt voor deze tegenstrijdigheid.”*

Het geheel van voormelde bevindingen ondergraaft dan ook de poging van de verzoekende partij om de ruime tijdspanne te verschonen. Zij blijft in gebreke hier een aannemelijke verklaring voor te bieden.

Gelet op het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij algemene kritiek en verzuchtingen uit, niet in concrete elementen aan te reiken die een ander licht werpen op volgende gronden van voormelde beschikking:

“De door verzoeker bijgebrachte stukken of de erin vermelde elementen zijn dan ook niet van aard een ander licht te werpen op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“In voorliggend geval moet vooreerst worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de verklaringen over uw beweerde herkomst uit Sinjar ongeloofwaardig zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Irak kan er geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of aan het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Door bewust de ware toedracht te verzwijgen over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, maakte u het bijgevolg ook niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen verdere beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.” (eigen onderlijning).

Verzoeker slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar Europa jarenlang onafgebroken heeft verbleven op de door hem beweerde plaats. Verzoeker biedt (nog steeds) geen zicht op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België in of buiten Irak heeft verbleven. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”

Gelet op de verklaringen van de verzoekende partij die elke positieve overtuigingskracht ontberen en gelet op de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die zij voorlegt in het kader van haar beroep, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van haar verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES